

Jørn Jespersen (SF):

For det første: Vil ministeren ikke påtage sig ansvaret for, at den pågældende sag først blev udsat i 6 måneder og senere i 6 måneder igen? Er det noget, Skov- og Naturstyrelsen har fundet på af sig selv, eller ligger det i naturlig forlængelse af ministerens anmodning om at se på sagen igen? Det er spørgsmål nr. 1.

Spørgsmål nr. 2 er: Hvorfor bliver den udsat i anden omgang, hvor det i hvert fald må ligge klart for enhver, at der ikke, slet ikke, er tale om enighed – det har der ikke været på noget tidspunkt? En dialogmulighed, hvis man skal se positivt på det, var i hvert fald udtømt allerede inden de første 6 måneder. Hvorfor bliver den så udsat i 6 måneder yderligere?

Og det tredje spørgsmål er: Når nu ministeren siger, at han både er politisk chef og den øverste i forvaltningen, skelner han så ikke mellem sine forpligtelser og ansvarligheder i de to forskellige situationer, eller er ministeren også politiker, når han deltager helt ned i detaljen i forvaltningen uden at leve op til forvaltningens normale forpligtelser omkring saglighed og objektivitet? Er det nogle overvejelser, ministeren har gjort sig?

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jamen jeg skal da være den første til at beklage, at man ikke kom frem til enighed om det alternativ, som bl.a. Danmarks Naturfredningsforening talte om. Det er jo sådan, at fristen blev forlænget, og det er det, et af spørgsmålene går på: Hvorfor gjorde den det?

At fristen blev forlænget med et halvt år skyldes dels, at ministeriet hermed ønskede sikkerhed for, at det ikke af tidsmæssige grunde skulle blive nødvendigt med endnu en forlængelse, dels at vilkåret dermed kunne efterkommes efter høst, så kørslen med tunge lastbiler med sten og grus ikke ville ødelægge afgrøder. Det sidste var også det hensyn, der lå bag den oprindeligt fastsatte frist, den 1. oktober 2002.

Jeg synes, at det alt i alt er en løsning, som jeg gerne havde set anderledes, også fordi at Danmarks Naturfredningsforening og pumpelaget, så vidt jeg forstod på den henvendelse fra Danmarks Naturfredningsforening, måske kunne have fundet en løsning. Men jeg må sige, at som det er forelagt mig, så er det sådan, at man ikke mente, man kunne det, og derfor traf Skov- og Naturstyrelsen den beslutning med den frist, som nu var her, den 1. oktober 2003.

Jørn Jespersen (SF):

Jamen det forklarer jo ikke, hvorfor man i første omgang laver en frist på 6 måneder, som man så uden videre forlænger. Så kunne man lige så godt have fastsat den lange frist med det samme. Det gjorde man ikke. Så jeg har stadig væk ikke fået noget svar på, hvorfor man udsætter en gang til, når man ved, at dialogmulighederne, hvis de nogen sinde har været til stede, det tror jeg ikke på, er udtømte.

Den anden del af mit spørgsmål var: Hvilke principielle overvejelser gør ministeren sig om de forpligtelser, han har, når han agerer som henholdsvis politiker og på den anden side chef for forvaltningen, en chef, der blander sig ned i detaljen? Stiller det ikke nogle andre krav til at varetage saglighed og objektivitet, når man som minister blander sig i forvaltningen i detaljer?

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Det er ikke nogen detalje. Skov- og Naturstyrelsen gjorde mig opmærksom på Danmarks Naturfredningsforenings henvendelse af 12. december 2002 om, at der var opnået enighed med Pumpelaget Kolindsund om at finde en alternativ løsning til retablering. Og på det tidspunkt siger jeg til Skov- og Naturstyrelsen: Prøv at kigge på sagen igen og find en mindelig løsning. Det gjorde styrelsen og besluttede på den baggrund at udsætte fristen for retablering af vandløbet.

Det skal man så have tid til at prøve at se om man kan finde en løsning på. Jeg må sige, at det da var væsentligt for mig, at der muligvis kunne opnås en lokal enighed om, hvordan problemet skulle løses, og derfor bad jeg Skov- og Naturstyrelsen om at udskyde fristen til 1. april i håb om, at sagen kunne finde en mindelig løsning. Nøjagtig det, der sker, som jeg jo også er ansvarlig for.

Og så er der kun det, som hr. Jørn Jespersen og jeg – håber jeg – er enige om, at når man så ikke ved samtale kan finde en løsning, må der ske det, at man så må lovliggøre det, man har gjort. Der er i hvert fald ingen, der kan komme og klandre os, at man ikke her har haft muligheden for at diskutere. Jeg har også set, at formanden for Danmarks Naturfredningsforening har udtalt lokalt deroppe, at man har forsøgt at diskutere.

Kl. 16.05

Jeg må bare konstatere, at hvis man ikke kunne nå en løsning, jamen så synes jeg, at det var, som det skulle være. Og derefter blev fristen